

pravdu v tom, že nedostává se v tomto případě druhé náležitosti převodu práva vlastnického, totiž odevzdání věci Arnoštem H-em žalobcem. Dovolání tvrdí, že věci byly odevzdány prohlášením dle §u 428 obč. zák. Dle tohoto ustanovení musí se však prohlášení toho, kdo věc na jiného přenáší, že ji převádí do vlastnictví přijímatele a že ji budoucně bude mít jménem tohoto, státí způsobem prokázatelným. Zci-zitel musí tuto svou vůli projevití způsobem, znatelným nejen přejíma-teli, nýbrž i třetím osobám, tedy osvědčiti listinou nebo projevití před svědky, rozdílnými od osoby přejímatele. To se v tomto případě ne-sialo. Dle zjištění prvního soudu, proti němuž nebylo brojeno, nebyl při předání věci Josefu S-ovi nikdo přítomen a nebylo ani tvrzeno, že byla o předání sepsána listina, předání to osvědčující. Že věci, o jejichž vy-loučení z exekuce se žádá, byly později opatřeny nápisy, jimiž byly ozna-čeny za majetek banky, přišlo by v úvahu jen s hlediska odevzdání zna-meními dle poslední věty §u 427 obč. zák.; tento způsob odevzdání není však v tomto případě přípustným, poněvadž jsou to věci, které bylo možno odevzdati z ruky do ruky.

Čís. 2434.

Nárok na náhradu škody dle §u 932 obč. zák. předpokládá zavinění zcizitele dle XXX. hlavy obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 1550/22.)

Žalobce prodal a odevzdal žalovanému dne 23. června 1921 opotřebované motorové kolo za 8.000 Kč, na něž žalovaný splatil 3.500 Kč. Proti žalobě o zaplacení zbytku kupní ceny namítl žalovaný, že kolo má o 2.500 Kč menší cenu pro skrytou vadu, že vynaložil na opravu 1118 Kč 80 h a navrhoval, by o tyto položky byla požadovaná kupní cena snížena. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* vzal v počet menší cenu kola o 1.500 Kč, již odrazil od zažalovaného peníze, nepřiznal však žalovanému srážku za náklady na opravu kola, ježto nebylo prokázáno zavinění žalobcovo. *O d v o l a c í s o u d* k odvolání žalovaného rozsudek potvrdil. *D ů v o d y*: Dle §u 932, nový doslov, obč. zák. přicházejí při správě kromě práva na zrušení smlouvy a vrácení plnění v úvahu: 1. nárok na doplněk nebo opravu, 2. nárok na slevu a 3. nárok na náhradu škody. Zde přichází v úvahu nárok na slevu, ježto žalovaný snaží se do-voditi, že i náklady na opravu souvisejí se znehodnocením kola. Soud první stolice vzal za prokázáno, že cena kola byla snížena o 1.500 Kč, že vada kola nebyla pro žalobce poznatelná, ježto ji bylo možno zjistiti teprve rozložením kola, což při prodeji není obvyklým. Vady, za něž prodatel ze správy ručí, jsou takové vady věci, jež tu byly v čase pře-dání věci, nikoliv však takové, jež se objevily teprve později, třebaš i souvisely s původní vadou. Vady posléz uvedené postihují prodatele pouze tehdy, lze-li mu je přičísti k vině. Ježto však žalovaný zavinění žalobcovo ani netvrdil, nemůže žádati náklad na opravu kola.

N e j v y š š í s o u d dovolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Právní posouzení sporné věci, kterého se jí dostalo u odvolacího soudu, je správné a vyhovuje věci i zákonu. Jenom tehdy, když se prokáže zciziteli zavinění, je povinen nahraditi nabyvateli škodu (§ 1295, 1324 obč. zák.) podle všeobecných zásad (§ 932 druhá věta obč. zák.), tedy při prokázané nepoctivosti nebo zřejmé nedbalosti, a nemůže býti nárok z náhrady škody ztotožňován s nárokem ze správy, poněvadž tímto nárokem se nárok z náhrady škody nemůže státi. Tomu svědčí prameny (Begründung III. T. N., strana 296), a významný jich poukaz na mínění redaktorů obč. zák. (Pfaff Gutachten 113 a násl.). To vyjádřeno je textem Návrhu panské sněmovny: »Ve všech případech vyhrazena je příjemci náhrada škody« a zejména jasně je to vysloveno ve vládním odůvodnění slovy: »aby bylo v samotném textu zákona vyjasněno, že vedle nároku ze správy má nárok na náhradu škody jenom tenkrát místo, když je škoda zaviněna zcizitelem.« Není-li na zcizitelově straně zavinění, má nabyvatel jedině nárok na útraty způsobené v adou a v případě zrušení také na útraty vůbec způsobené celým právním jednáním. Ten smysl jedině mají rozhodnutí, pokud vůbec mohou míti vztah na tuto věc, jichž se dovolává žalovaný. Toť je také názorem literatury. Stubenrauch (VIII. vydání, II. svazek, str. 119) míní, že může býti náhrada škody odpočtením z tržové ceny namítána kompensací. Stejného mínění je Krainz-Ehrenzweig. (System r. 1920, II. svazek, § 323 II., str. 208). Nebylo tedy lze uchýliti se od právního názoru v odvolacím rozsudku vysloveného, a postačí odkázati dovolatele v dalším na dotýčnou část odvolacích důvodů.

Čís. 2435.

Zákon ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. o přeměně obecního statku v kmenové jmění obecní.

Povolen-li v knihovním řízení podle §u 5 zákona právoplatně výmaz užívacích (požívacích) práv starousedlíků, nelze k jich žalobě ve sporu o obnovení dřívějšího knihovního stavu zabývati se otázkami, jež došly konečného vyřízení ve věci knihovní. Proti výmazu nelze se jako soukromoprávního nabývacího důvodu dovolávati výkonu práv podle §u 70 obec. zř. po dobu vydržecí.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 86/23.)

Starousedlíci ve V. domáhali se žalobou v první řadě uznání výhradního práva požívacího k nemovitostem zapsaným ve vložce čís. 1951 pozemkové knihy pro kat. obec V., jež bylo pro ně vloženo v této vložce podle smíru z 20. listopadu 1810. Pohnutkou k žalobě bylo usnesení obecního zastupitelstva ve V., jímž převzala žalovaná obec ve smyslu zákona ze dne 17. července 1919 čís. 421 sb. z. a n. držení, užívání a správu nemovitostí těch, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu v Praze ze dne 6. dubna 1921, prohlásivší nemovitosti ty za obecní statek. Důsledkem tohoto rozhodnutí zažádala žalovaná obec ve smyslu